

БОБ ШОУ ДЕФЛАЦИЯ 2001

Превод от английски: Деница Минчева, 2016

chitanka.info

Онази пета четвъртина от пая идва в повече.

Цената от десет долара за чаша кафе разтърси Лестър Пери.

Цената се беше задържала на осем долара почти цял месец и беше почнал съвсем неразумно да се надява, че ще си остане такава. Той тъжно се вираше в автомата, докато тъмната течност с бълбукане пълнеше пластмасовата чашка. Изражението му стана още по-отчаяно, когато вдигна чашката към устните си.

— Плащаш десет долара, а получаваш студено кафе — оплака се той.

Пилотът му, Бойд Дънхил, сви рамене и веднага провери дали с този непривичен жест не е нарушил някак великолепието на златистата плетка на униформата си.

— Какво очакваш? — отговори той безразлично. — Миналата седмица управата на летището отказа да плати сумата, изискана от Синдиката на работниците, поддържащи кафе машините, и Синдикатът нареди на членовете си да работят като спазват буквално всички правила и норми без да се отклоняват. А това повишава цената на кафето.

— Но нали преди четири седмици получиха 100% увеличение! Точно тогава кафето стана осем долара.

— Искането на синдиката беше за 200% увеличение.

— Но как, за бога, летището би могло да им даде 200% увеличение?

— Работниците, поддържащи машините за горещ шоколад го получиха — обясни Дънхил.

— Така ли? — Пери поклати глава изумен. — Това казвали ли са го по телевизията?

— От три месеца няма телевизия — напомни му пилотът. — Искането на техниците да получават чисто по два милиона на година все още се разисква.

Пери пресуши чашката си с кафе и я хвърли в коша.

— Готов ли е самолетът ми? Можем ли да тръгваме?

— Готов е от четири часа.

— Тогава защо си губим времето тук?

— Споразумението за оптимална заетост, постигнато с Инженерната поддръжка на леките въздушни апарати, предвижда минимум осем часа за всяка ремонтна дейност.

— Осем часа за подмяна на една перка! — Пери се изсмя нервно.
— И това е оптимална заетост?

— Количеството заведени човекочасове в тази сфера се удвои.

— Естествено, че ще се удвои, щом си пишат по осем часа за работа, която се върши за половин час. Това е чиста измама... — Пери млькна, забелязал студенината на лицето на пилота си. Тъкмо навреме си спомни, че в момента се води диспут за заплащането между Асоциацията на летателните работодатели и Синдиката на частните пилоти на самолети с ниски крила и два двигателя. Работодателите предлагаха 75% увеличение, но пилотите си държаха на 150% плюс бонуси за изминати мили. — Ще повикаш ли носач да ми отнесе багажа?

Дънхил поклати глава.

— Ще трябва да си го носиш сам. Те стачкуват от петък.

— Защо?

— Твърде много хора сами си носели чантите.

— О! — Пери вдигна куфара си и го пренесе през летището до чакащия самолет. Седна в една от петте пътнически седалки, затегна колана си и се пресегна да си вземе списание за четене по време на полета до Денвър. Тъкмо тогава си спомни, че от две седмици не излизаха никакви печатни издания.

Подготовката за излитане отне необичайно дълго време — което вероятно означаваше, че контрольорите на въздушното движение са замесени в някакви колективни преговори. Накрая Пери се унесе в неспокоен сън.

Събуди се от звука на нахлуващ въздух, по което разбра, че вратата на самолета е отворена по време на полет. Това го смрази физически и психически. Той отвори очи и видя Дънхил застанал при отворената врата. Скъпата му униформа беше смачкана в разни необичайни форми от коланите на парашута.

— Какво... какво става? Да не би самолетът да гори?

— Не — Дънхил говореше с най-тържественния си глас. — Аз стачкувам.

— Шегуваш се!

— Така ли мислиш? Току-що ми съобщиха по радиото — Работодателите са отказали съвсем разумните искания на Синдиката на частните пилоти на самолети с ниски крила и два двигателя и са се оттеглили от преговорите. Ние имаме подкрепата на нашите приятели от Синдиката на пилотите на самолети с ниски крила и един двигател и Синдиката на пилотите на самолети с високи крила и два двигателя. Ето защо всички членове на нашия синдикат прекратяват работа точно в полунощ, което е след около тридесет секунди.

— Но, Бойд, аз нямам парашут! Какво ще стане с мен?

На лицето на пилота се изписа мрачна решителност.

— Защо да се тревожа за теб? Ти не беше особено загрижен за мен, когато се опитвах да преживявам с някакви си три милиона на година.

— Бил съм изключително егоистичен, сега го осъзнавам и съжалявам — Пери разкопча колана си и се изправи. — Не скачай, Бойд, ще удвоя заплащането ти.

— Това е по-малко от искането на нашия синдикат — отвърна Дънхил нетърпеливо.

— Тогава ще го утрия! Три пъти сегашната ти заплата, Бойд!

— Съжалявам, не се допускат единични споразумения, това вреди на солидарността на синдиката.

След това той се извърна и скочи в мрака навън.

Пери остана втренчен в него известно време, после затвори вратата и се запъти към кокпита. Самолетът летеше стабилно на автопилот. Пери седна на седалката отляво и сграбчи контролния лост, като се опита да си припомни уменията си на военен пилот, натрупани преди няколко десетилетия във Виетнам. Ако си позволеше лично да приземи самолета, това щеше да му докара сериозни неприятности със Синдиката, задето е нарушил стачката, но все още не му се умираше. Той изключи автопилота и започна да упражнява летателните си умения.

На около хиляда стъпки под самолета, Бойд Дънхил дръпна кордата на парашута. Дръпването нагоре при неговото отваряне беше далеч по-слабо, отколкото беше очаквал, и той продължи да пада със същата скорост. Той погледна нагоре и видя вместо изпънатия плат на парашута няколко отделни плющящи сегмента. Чак сега той си спомни заплахата на шивачите на парашути да проведат подривни действия, ако не бъде изпълнено искането им за по-дълги отпуски.

— Комунисти! — изкрещя той. — Проклети червени анархисти...

ХРЯС.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.